

✧ ПРОСТОРНИЯТ ПРОЗОРЕЦ ✧

✧ Поредица от злополучия ✧

КНИГА трета

ПРОСТОРНИЯТ ПРОЗОРЕЦ

ЛЕМЪНИ СНИКЕТ

Илюстрации БРЕТ ХЕЛКУИСТ

Превод от английски

ТЕОДОРА ДЖЕБАРОВА

beni
TORIAL

София, 2024

Всички права на български език са запазени.
Възпроизвеждането на цялата книга или на части
от нея под каквато и да било форма е забранено без
писменото съгласие на издателство Benitorial.
Благодарим Ви, че купувате легално издание на
книгата и не нарушавате Закона за авторско право и
сродните му права.

The Wide Window

Text copyright © 2000 by Lemony Snicket

Illustrations copyright © 2000 by Brett Helquist

Translation Copyright © 2003 by Teodora Dzhubarova

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

ПРОСТОРНИЯТ ПРОЗОРЕЦ

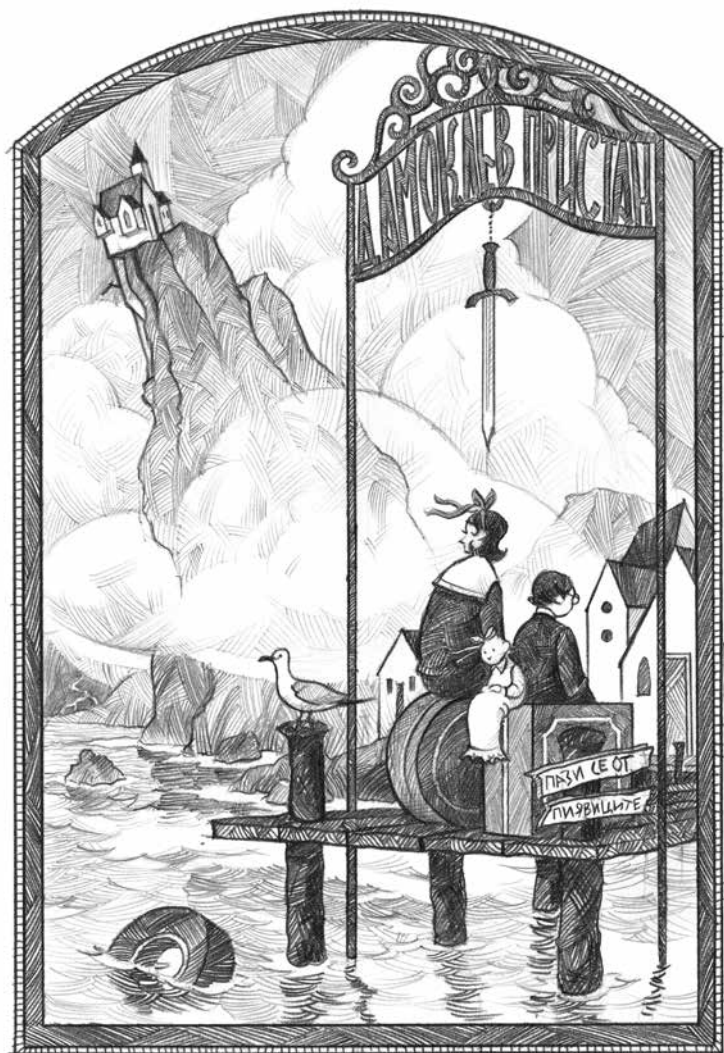
© Теодора Джебарова, превод от английски, 2003, 2024

© Брет Хелкуист, илюстрации и корица, 2003, 2024

© Benitorial, издател, 2024

ISBN 978-619-7639-50-6

*На Беатрис –
бих предпочел да си жива и здрава...*

ПЪРВА

Г Л А В А

Ако не знаехте нищичко за сираците Бодлер и ги видехте седнали върху куфарите си на Дамоклевия пристан, бихте помислили, че са поели на някакво вълнуващо приключение. В края на краищата трите деца тъкмо бяха слезли от кораба „Каприз“, който ги бе превозил през езерото Лакри-мозо, за да живеят у своята леля Джоузефин, а в повечето случаи такова обстоятелство би било началото на фантастично весели преживявания.

Но разбира се, щяхте да сте на съвършено погрешен път. Защото, макар че на Вайтлет, Клаус и Съни Бодлер им предстоеше да изживеят събития, които щяха да са както вълнуващи, така и паметни, те нямаше да

са вълнуващи и паметни, подобно на това да ви предскажат бъдещето или да отидете на родео. Прикључението на децата щеше да е тъй вълнуващо и паметно, както да ви гони върколак в полунощ през гъсталак от трънливи храсти и наоколо да няма никого, който да ви се притече на помощ. Ако предпочитате да четете разказ, пълен с фантастично весели преживявания, със съжаление трябва да ви уведомя, че явно сте сбъркали книгата, тъй като Бодлерчетата преживяват много малко весели неща през своя мрачен и злочест живот. Ужасно нещо е тяхното нещастие, толкова ужасно, че едва намирам сили да го опиша. И така, ако не ви се чете история за трагедии и тъга, сега е последната ви възможност да зарежете тази книга, защото бедите на сираците Бодлер започват още в следващия абзац.

– Вижте какво съм ви донесъл – каза господин По, ухилен до уши, и протегна ръка, в която държеше малко хартиено пликче. – Ментови бонбони!

Господин По беше банкер, натоварен да се грижи за делата на сираците Бодлер след смъртта на родителите им. Той бе добросърдечен човек, обаче на този свят не е достатъчно да си добросърдечен, особено когато отговаряш за това три деца да не изпадат в беда. Господин По познаваше тези деца, откакто се бяха родили, но така и не можа да запомни, че са алергични към ментови бонбони.

– Благодаря, господин По – рече Вайълет, взе пликчето и надникна в него.

Като повечето четиринайсетгодишни деца, Вайълет беше твърде благовъзпитана, за да спомене, че ако изяде един ментов бонбон, ще се изрине – дума, която тук означава, че „за няколко часа кожата ѝ ще бъде обсипана с червени сърбящи пришки“. Освен това тя беше прекалено заета с изобретателски мисли, за да обръща особено внимание на господин По. На всеки, който познаваше Вайълет, щеше да е известно, че щом косата ѝ е вързана с панделка, за да не

и пада в очите – както беше сега, – значи мислите и са заети с обикновени и зъбчатите колела, с лостове и други механизми, необходими за изобретяването на различни неща. Точно в този момент тя мислеше как би могла да подобри мотора на кораба „Каприз“, та да не бълва пушек към сивото небе.

– Много мило от ваша страна – обади се Клаус, средното дете Бодлер, като се усмихна на господин По, докато си мислеше, че ако само близне един ментов бонбон, езикът му ще се подуе и той почти няма да може да говори.

Клаус си свали очилата и наум си пожела господин По вместо бонбони да му беше купил книга или вестник. Момчето страстно обичаше да чете и когато на осмия си рожден ден узна за своята алергия, незабавно изчете всички книги за алергиите, които намери в библиотеката на своите родители. Дори сега, четири години по-късно, Клаус можеше да изрецитира хи-

мическите формули на веществата, които караха езика му да се подува.

– То-иии! – изпищя Съни.

Най-малкото бодлерче беше още бебе и като повечето бебета обикновено говореше с думи, които трудно се разбираха. С „То-иии!“ вероятно имаше предвид „Никога не съм яла ментови бонбони, защото по-дозирам, че и аз като сестра ми и брат ми съм алергична към тях“, обаче няма как да сме сигурни. Може пък да е имала предвид „Иска ми се да хапя един ментов бонбон, тъй като обичам да хапя разни неща с четирите си остри зъба, но не искам да рискувам някаква алергична реакция“.

– Можете да си ги ядете, докато се возите с таксито до къщата на госпожа Ануисъл – каза господин По и се изкашля в бялата си носна кърпа.

Господин По като че ли постоянно беше настинал и сираците Бодлер бяха свикнали да получават информация от него между пристъпи на кашлица и хриптене.

– Тя се извинява, защото не ви посреща на пристана – продължи той сега, – но казва, че се страхувала от него.

– Защо ще се страхува от един пристан? – попита Клаус, оглеждайки дървените мостици и платноходките.

– Страхувала се от всичко, свързано с езеро Лакримозо – отвърна господин По, – обаче не ми каза защо. Може би има нещо общо със смъртта на мъжа ѝ. Вашата леля Джоузефин – тя всъщност не ви е никаква леля, а балдъза на ваш втори братовчед, но поиска да я наричате леля Джоузефин, – та вашата леля Джоузефин неотдавна е загубила съпруга си и е възможно той да се е удавил или да е загинал при корабокрушение. Стори ми се неучтиво да я питам как е станала вдовстваща. Е, хайде да ви кача на едно такси.

– Какво означава тази дума? – попита Вайълет.

Господин По я погледна и вдигна вежди.

– Учудваш ме, Вайълет – рече. – Момиче на твоята възраст би трябвало да знае, че

таксита е кола, която ще те откара някъде срещу заплащане. А сега да вземем багажа Ви и да отидем до улицата.

– „Вдовстваща“ – пошерна Клаус на Вајълет – е превзета дума за „вдовица“.

– Благодаря – отвърна тя също шепнешком, като вдигна с едната ръка куфара си, а с другата – Съни.

Господин По размаха носната си кърпа, за да даде знак на едно такси да спре, и докато се усетят, шофьорът натовари всичките Бодлерови куфари в багажника, а господин По натовари Бодлеровите деца на задната седалка.

– Ще се сбогувам с вас тук – каза господин По. – Работният ден в банката вече е започнал и се опасявам, че ако дойда с вас при леля Ви Джоузефин, няма да свърша никаква работа. Моля, предайте ѝ моите благопожелания и ѝ кажете, че ще поддържам постоянна връзка с нея.

Господин По замълча за момент, докато кашляше в носната си кърпа, а после прогължи:

– Вижте какво, вашата леля Джоузефин малко се безпокои, защото ще има три деца в къщата си, но аз я уверих, че вие тримата сте добре възпитани. Затова внимавайте за поведението си и както винаги, ако има някакъв проблем, можете да ми се обадите в банката по телефона или да ми пратите факс. Маркар че не мога да си представя нещо да се обърка *този* път.

Когато каза „*този* път“, господин По погледна многозначително децата, сякаш те носеха вината за смъртта на бедния чичо Монти. Но бодлерчетата бяха прекалено притеснени от срещата с новата си настойница, за да кажат на господин По нещо повече от „До скоро“.

– До скоро – рече Вайълет и пъкна пликчето с ментови бонбони в джоба си.

– До скоро – рече Клаус и хвърли последен поглед към Дамоклевия пристан.

– Фрул! – изписка Съни и взе да хапе катарамата на предназначения колан.

Мили читатели,

Ако досега не сте чели нищо за Вайълет, Клаус и Съни Бодлер, преди да прочетете още едно изречение, трябва да знаете следното: тези три деца са добродушни и находчиви, но – казвам го със съжаление – животът им е белязан от лош късмет и беди. Всички книги за сираците Бодлер са нещастни и тъжни, а тази, която гържите в ръцете си сега, е може би най-страшната.

Ако нямате нерви за история, в която става дума за ураган, сигнално устройство, гладни пиявици, студен таратор, ужасен злодей и едно много странно прощално писмо, тогава от тази книга вероятно ще ви обземе отчаяние.

Аз ще продължавам да пиша още трагични повестования, защото това е моята задача. Вие обаче трябва да решите за себе си дали можете да понесете още една история за подобни злополучия.

С полагаемото се уважение,

Lemony Snicket

Лемъни Сникет

beni
TORIAL

Цена 23 лв. | 11.75 €

www.benitorial.com

